

Heste, som de ikke have kunnet finde antagelige Foderværter til. Mig synes, at Forholdene burde være saaledes her i Landet, at der maatte tilbyde sig 2 à 3 Foderværter for hver Hest, der agtedes udstationeret til den Betaling. Hvad nu angaar saavel Bøderne som Skadeserstatningen, da forekommer det mig at være noget drøvt, at der af de Foderværter, der have havt Heste, talt er nullteret og tilkjendt Skadeserstatning hos lidt over $\frac{1}{3}$, og at den Sum, som i det Hele er tilkjendt at betale paa den Maade, beløber sig til 6,750 Rb. Jeg har, især foranlediget ved et enkelt Tilfælde, som jeg har fundet mig forpligtet til at fremdrage, søgt at udfinde, hvad der dog kunde være Grunden til dette Forhold. Inden jeg fremsører det, vil jeg endnu tilføie, at der hist og her i Landet har uddannet sig den Betragtning, at det var de militære Autoriteter om at gjøre at støde Foderværterne bort, saaledes at der ikke skulde komme til at forelægge tilstrækkelige Tilbud, og at saaledes Regimenterne kunde beholde Hestene inde hele Aaret rundt. Jeg tror ikke, at det forholder sig saaledes, men jeg veed kun, at den Betragtning, som har dannet sig hist og her, har havt skadelige Følger for Udstationeringernes Bedkommende. Hvad der efter min Mening har foraarsaget, at Forholdet stiller sig noget ugunstigt, er for det Første, at naar Hestene udstationeres, foregaar der en vel raff og unøstigt Taxation, og ligeledes nogen Uagtsomhed med at anføre de Feil, som Hestene tilfældigvis kunne have. Naar nu en Fodervært modtager en Hest, der dels er vurderet for høit og dels har Feil, som ikke ere anførte, og han saa senere kommer med Hesten, og den bliver ansat til dens Værdi, og der da findes Feil, saa bliver han tilkjendt Nullt eller Skadeserstatning, og det er han dog ikke godt tjent med. Det kan siges, at det burde Foderværten have sikret sig imod, da han modtog Hesten, men jeg tror dog, at det vilde være ubilligt at forlange dette, idet som bekjendt de fleste Foderværter ikke ere og ikke kunne være virkelige Hestekjendere. Det Andet, som der anes over, er, at Overmonstringskommissionens Sammentræden og Bedømmelse af, hvad der indankes til den, kun

foregaar een Gang aarlig. Det kan saaledes hændes, at naar til Exempel Overmonstringskommissionen træder sammen i Foraaret, og at saa en Mand, der bliver ikkjendt Nullt eller Skadeserstatning kort Tid efter, kan indanke Sagen for Overmonstringskommissionen, og dennes Kjendelse falder da først et Aar derefter. Det er et uheldigt Forhold, idet nævnte Kommission derved kan komme til at skjønne over Hestens Behandling efter dens Aflevering istedetfor før denne. Det Tredie, som der klages over, er, at især Overmonstringskommissionen har vist Uagtsomhed med Værdiforringelser paa Grund af Alder. Naar en Hest til Exempel, naar den modtages, taxeres til 200 Rb., den bliver indkaldt et Aar derefter, og den da bliver taxeret for Exempel til 140 Rb., og Overmonstringskommissionen saa afgiver den Erkæring, at Manden har at betale den hele Forskjel med 60 Rb., saa er deri ogsaa indbefattet Værdiforringelse paa Grund af højere Alder, hvilket Foderværten under ingen Omstændighed burde tilkjendes at betale, og deraf maa fremvales en Stemning, som ikke er saa ganske heldig. Der anes dernæst over, at Kommissionen ikke tager tilbørligt Hensyn til, at det, hvorfor der kan tilkjendes Værdiforringelse, kun er for saadan Skade, som er fremkaldt ved utilldelig Brug eller slet og ligeegyldig Behandling. Det er aabenbart Meningen af Udstationeringsbetingelserne, at Værdiforringelser kun kunne og skulle forstaaes paa den Maade, men desuagtet er der dog indtruffet Tilfælde, i hvilke Kommissionen har været aldeles utilbøielig til at gaa ind paa denne Betragtning, idet den er gaaet ud fra, at Hesteholderen i det Hele var pligtig til at betale den Værdiforringelse. Hesten var undergaaet, uagtet han allerede ved Bevistur havde godtgjort, at den ikke var fremkaldt ved utilldeligt Brug eller slet og ligeegyldig Behandling, og tillige tilbød at godtgjøre dette yderligere, hvis det maatte forlanges. Endelig for det Femte, at Foderværten ikke er tilsagt for at varetage sit Læw, naar hans Sag var for og skulde paaakjendes af Kommissionen. Der foreligger ligeledes Tilfælde, hvor en Mand efter min Mening er bleven behandlet temmelig haardt og uret-